
Håb - forventningen om noget godt

By David Wilkerson

July 27, 2009 Vi hører meget om håb – fra politikere, fra utallige bøger, fra dvd og andre medier. Men de budskaber vi bliver tilbudt synes ikke at have nogen langtidsvirkning.

Vi bliver måske opmuntret af det vi hører i disse budskaber. Og jo, vi føler os forfriskede og håbefulde for en stund. Men det vi bliver tilbudt, er ikke et varigt håb, og snart sygner det hen.

Hele verden sukker efter et urokkeligt håb. Lige nu er det indre råb fra menneskeheden på kloden: "En eller anden hjælp mig. Giv mig et håb – et der holder."

Vi længes efter at høre nogen prædike et kraftfuldt, livs-forvandlende budskab om håb. Vi ønsker et budskab, som vil løfte os op over al vores frygt og alle vores problemer, noget som vil give os et fundament af urokkeligt håb.

Mange vidunderlige bøger er blevet skrevet af mennesker, som har bevaret håbet gennem rædselsfulde tragedier og modgang. Deres vidnesbyrd opmuntrer os og opløfter vores tro. Men igen, vores håb svinder bort hver gang en alvorlig prøvelse viser sig i vores egne liv. Lidelsen vi gennemgår overgår den urokkelige tro vi troede vi havde. Hvorfor?

Håb er ikke en følelse. Sig mig, hvor mange gange har forventningen om noget godt svigtet dig? Hvor mange gange er dit menneskelige håb blevet knust? Hvor ofte har du følt som apostlen Paulus, som sagde, da han befandt sig midt i en hvirvelstorm på havet, " Til sidst svandt ethvert håb om vores redning. " "Ap. Ger. 27, 20).

Paulus fortæller os at verden ikke har noget håb. Paulus skrev til menigheden i Thessaloniki, " ... for at I ikke skal sørge som de andre, der ikke har noget håb." (1. Tess. 4, 13).

Som en kontrast til dette har vi som Guds børn, " ...en sikker trøst, vi som har taget vor tilflugt til at gribe det håb, som ligger foran os. Det håb er som et anker for sjælen; det er urokkeligt og sikkert..." (Hebr. 6, 18-19). "Men vi ønsker, at hver eneste af jer til det sidste vil vise den samme iver efter den rigdom, som håbet rummer." (6, 11).

Ligeledes beder Paulus, " Håbets Gud fylde jer med al glæde og fred i troen, så at I bliver rige i håbet ved Helligåndens kraft!" (Rom. 15, 13 – min fremhævelse).

Ifølge Paulus må Helligånden involveres når det drejer sig om emnet håb. Så hvordan bliver vi rige i håbet, som Paulus beder om at vi bliver? Hvordan fryder vi os i håbet? Og hvordan bibeholder vi den iver efter den rigdom, som håbet rummer?

Et frø af håb blev selvfølgelig sået ved frelsen. Men der må ske en modning i forhold til håbet i vores vandring med Jesus.

Paulus skitserer vejen til ægte håb for os. Brevet til Hebræerne fortæller os at håb er "Som et anker for sjælen; det er urokkeligt og sikkert og rækker ind bag forhænget..." (Hebr. 6, 19).

Kort sagt begynder vejen til håb med at være helt sikre på at vi er ret ind for Gud. Vi taler om forvisningen om at vi har fred med Gud. Og Paulus bidrager til denne forvisning ved at erklære, " Da vi nu er blevet gjort retfærdige af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus" (Rom. 5, 1).

I en af kirkens berømte gamle salmer, skriver forfatteren, "Mit håb er bygget på intet mindre end Jesu blod og retfærdighed."

Absolut fred er at tro på Guds løfte på, at ved troen på Jesu udgydte blod, anser han mig for retfærdig. Det gør han selv om jeg ikke er perfekt. Og hans retfærdighed tillægges mig ikke fordi jeg har gjort mig fortjent til det. Alt gives i tro.

Faktum er, at du ikke kan have grundfæstet tro, intet ægte håb, før du ikke længere tvivler på den accept du har i Kristus. Denne accept er hverken ikke baseret på det din natur anklager dig for at være, eller på hvad djævelen anklager dig for at være. Den er ene og alene baseret på din forligelse med Gud gennem Kristus.

Paulus bekræfter at vi er forligt med Gud gennem Kristus:

"For mens vi endnu var hans fjender, blev vi forligt med Gud, ved at hans søn døde; så skal vi så meget mere, når vi er forligt med Gud, frelses, ved at han lever." (Rom. 5, 10).

Alligevel fordømmer vores hjerter os når vi fejler.

Selvom vore hjerter fordømmer os, fortæller Johannes os, " ... Men hvis nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige." (1. Johs. 2, 1). Lad mig give dig et eksempel på det fra Jesu eget liv.

Dagen før Jesus blev korsfæstet, vaskede han disciplenes fødder. Han sagde til disse uperfekte mænd, " Den, der er badet, behøver ikke at få vasket andet end fødderne, men er ren over det hele. Og I er rene; dog ikke alle." (Johs. Ev. 13, 10)

Du undrer dig måske: "Hvordan kunne Jesus sige, at disse disciple var rene?" Enhver almindelig tilskuer til denne scene, ville være forbløffet over Jesu udtalelse. De elleve mænd, som han talte til, havde alle udvist stolthed, vantro, selviskhed, ambitioner, begærlighed, inkonsekvens, uoverensstemmelser og hævngherrighed.

Men sandheden er, at Kristus kom med denne udtalelse fordi han havde udvalgt dem. Han havde sat dem på vejen til hellighed. Alt var af nåde!

Jesus vidste også hvad han var hos disciplene i deres hjerter, på trods af at de var aldeles ufuldkomne. Desuden så han den nedbrudthed og angerfuldhed de var på vej ind i. Herrens eget udsagn er således: "Det er den hjælpeløse, jeg ser til, den modløse og den, der skælver for mit ord." (Es. 66, 2).

Lad os sige, at jeg beder dig om at lave en liste over alle synderne, som disciplene havde begået. Jeg tror, at jeg helt sikkert vil kunne sige, at du og jeg har gjort os skyld i alle de samme synder i perioder i vores liv. Alligevel har Jesus svaret til os alle: " Da vi nu er blevet gjort retfærdige af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus." (Rom 5, 1).

Vejen til håb går gennem modgang og mange trængsler. Vejen til håb er en vej med lidelse, sorg og smerte. Det har ingen betydning hvor from og god du er. Hvis Kristus er i dig, vil du komme til at tage del i hans lidelser.

" Men glæd jer, når I deler Kristi lidelser, så at I også kan juble af glæde, når hans herlighed åbenbares." (1. Peter 4, 13- min fremhævelse). Peter siger helt enkelt, "Glæd dig i din lidelse." Og Paulus siger noget tilsvarende: "Fryd dig i håbet af Guds herlighed."

Fryd i lidelse? Det er et af Skriftens vanskelige ord, måske et af de aller-vanskeligste. Alligevel går Paulus endnu videre:

" Og ikke alene det; vi er også stolte af vore trængsler..." (Rom. 5, 3- min fremhævelse). Her taler Paulus ikke om at vi skal udtrykke fryd på trods af vores prøvelse. Nærmere siger han, at vi ganske enkelt skal være i stand til at se Jesus i vores prøvelse. På trods af vores helt reelle menneskelige frygt, på trods af at situationen synes aldeles håbløs, kan vi stadig sige "Gud har en udvej."

Selvfølgelig kan man sige, at "der ikke findes en vej til 'modent' håb. Nogle kristne siger måske, "Håbets vej er ganske enkelt dette: Mit håb er Kristus i mig, herlighedens håb" (se Kol. 1, 27).

Meget rigtigt. Men hvis Kristus er i os, vil han lede os på den vej, som Paulus beskriver. Ser du, Helligånden ønsker at vores håb bliver mere end en teologisk læresætning. Det skal være en urokkelig tro, med et sikkert fundament nedenunder. Kort og godt skal vores håb være "Kristus i os, hans værk i os."

Her er vejen Paulus viser os:

Først er der den fuldstændige tillid til retfærdiggørelsen i Jesu blod (Rom. 5, 1).

Dernæst vil denne tillid bringe fred til sjælen (5, 1).

For det tredje, vi har tillid til at vi har adgang til Guds trone til hver en tid. Dette betyder stadig oftere påkaldelse af Herren i bøn "som vi står i". (5, 2).

For det fjerde, vi begynder at fryde os over at paradiset herlighed i fremtiden bliver vores. "Fryd i håbet om herlighed."

For det femte fryder vi os i trængslerne. En ting er at fryde sig i håbet om himlen. Det er noget helt andet at fryde sig i trængslen. Og dette begreb om herlighed i trængsler og prøvelser er umulig for det menneskelige sind. Det er kun muligt for dem, som tror hvad Guds Ord siger om lidelsen: at Kristus arbejder i os midt i hver prøvelse.

Paulus forklarer vejen på denne måde: " Og ikke alene det; vi er også stolte af vore trængsler, fordi vi ved, at trængslen skaber udholdenhed, udholdenheden fasthed, og fastheden håb. " (Rom 5, 3-4). Kan du se det? Trængslen virker udholdenhed. Udholdenheden fasthed og fastheden udvirker håb.

Lad mig sige noget om hvordan udholdenheden udvirker håb. Gud bruger sit folk til at uddele håb.

Når jeg personligt har brug for noget håb, så ønsker jeg at tale med nogen, som har erfaring med at udholde prøvelser og smerte. Jeg ønsker ikke nogen, som vil tilbyde mig hule floskler som, "Bare hold ud". "Bare stol på Gud." Min trængte sjæl kan ikke blive berørt af grundløse ord af menneskelig sympati.

Jeg vil meget hellere tale en halv time med den troende, som mailede til mig for nylig, om det at se til

mens hans kone langsomt døde af ALS (en type sclerose, red.). Som denne mand beskrev dybden af sin smerte, sagde han, "Gud er god. Han hjælper mig gennem det."

Jeg ville også meget gerne tale med den kristne kvinde i Indonesien, som havde lidt under fysisk smerte i årevis, og som forgæves havde gennemgået den ene operation efter den anden. På trods af denne evindelige prøvelse, priste hun Gud og gav ham æren i alle ting. Her er en, som både er tålmodig og har erfaring med lidelse som udvirker håb.

Min tro og mit håb er i særdeleshed opmuntret af venner, som jeg kender som veteraner i åndelig krigsførelse. Jeg har været vidne til mange prøvelser hos sådanne trofaste venner. Og jeg er bekendt med deres nuværende lidelser, sorg og smerte. Når jeg ringer til dem, spørger jeg, "Hvordan har du det?" Jeg kender svaret på forhånd, og det giver mig håb.

De forstiller sig ikke i deres svar til mig. De er hudløst ærlige, når de siger, "David, det gør virkelig ondt. Nogle gange overvælder smerten mig. Til tider gør det så ondt at jeg får tårer i øjnene."

Disse troende er plagede. Alligevel kommer de altid med opmuntrende ord: "Gud hjælper mig gennem det. Jeg ved han er trofast. Og jeg stoler på ham. Jeg ved han er med mig."

Næsten hver gang jeg taler med dem har disse veteraner et ord til mig. Det er et ord som er ægte og holdbart, noget som Gud har vist dem i deres dybe trængsel. Deres urokkelige tro midt i deres lidelse, opbygger min tro midt i min prøvelse.

Som jeg møder denne urokkelige tro hos disse troende bliver Helligånden ved med at minde mig om Femte Mosebog 8, 2-3:

Husk, hvordan Herren din Gud nu i fyrre år har ladet dig vandre i ørkenen, for at ydmyge dig og sætte dig på prøve, så han kunne få at vide, om du har i sinde at holde hans befalinger eller ej. Han ydmygede dig og lod dig sulte og gav dig manna at spise, som hverken du eller dine fædre kendte, for at lade dig vide, at mennesket ikke lever af brød alene, men af alt, hvad der udgår af Herrens mund."

Jeg gentager disse ord hver dag: "Jeg lever af alt hvad der udgår af Herrens mund." Hvis man ikke kunne stole på Guds ord – hvis Bibelen ikke var selveste Guds Ord, var livet intet værd. Det ville ikke være noget håb på denne jord.

Da dette ord i Femte Mosebog kom til Israel, var forholdene i ørkenen blevet meget skræmmende for dem. Gud havde tilladt, at de skulle opleve at sulte og tørste. Og nu kom det fra Herrens egen mund: "Jeg vil ydmyge dig. Jeg vil tillade at du lider af sult og tørst. Alt sammen fordi jeg søger at lade dig forstå, at du kan stole på mig. Du kan leve på mine løfter."

Gud havde ikke i sinde at lade sit folk sulte eller dø af tørst. Han vidste nøjagtig hvordan han skulle udfri dem. Og ud fra dette var det så meget mere tragisk at ingen, undtagen Joshua og Kaleb, stod fast i tro, og erklærede, "Selv om jeg skulle dø i processen, vil jeg stole på Herren." Lad ham slå mig ihjel, jeg venter ham (eng.: stoler på ham) (Job 13, 15). "Simon Peter svarede ham: »Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord." (Johs. Ev. 6, 68).

Kære ven, Gud har en plan for din udfrielse. Vore Herre hvad hvordan han skal udfri den plagede.

Åh, hvor vi dog har brug for Den Hellige Ånd til at lede os og trøste os i prøvelsens stunder. Uden hans nærvær, hans ledelse, den styrke han giver os hver dag, kunne ingen af os klare den. Ingen menneskelig viljestyrke, intet beslutsomt sind kan overleve de daglige prøvelser vi bliver udsat for på vores vandring.

Dagligt må vi forlade os på Guds åbenbarede Ord og stole på at Helligånden bringer liv til os gennem det. " Ved Herrens ord blev himlen skabt...hele dens mangfoldighed ved et pust fra hans mund. For han talte, og det skete, han befalede, og det stod der." (Salm. 33, 6. 9).

Hvis Gud skabte alle ting med sit ord og ved et pust fra sin mund, vil han da ikke på rette tid, indgive dig håb midt i din trængsel? Han ved lige præcis hvordan han skal give dig håb, som er ægte, vedvarende, sikkert og urokkeligt.

Jeg slutter med dette ord: " Vær stille over for Herren, vent (tålmodigt) på ham." (Salm. 37, 7). Må Gud gøre så dine erfaringer bliver til håb og liv hos dig. Amen!